

MARIEKE DOUWES

Salsa als
toetje

HET BOSRESTAURANT 3

Marieke Douwes

Salsa als toetje

Het bosrestaurant 3

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020559064
ISBN e-book 9789020557114
ISBN audio 9789020559071
NUR 340

© 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.mariekedouwesfransz.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

In een wereld waarin je liefhebt zonder einde en fantaseert zonder grenzen, zullen je dromen uitkomen.

H.L. la Rosa

Proloog

Javi

Cuba, 14 jaar geleden

‘Javi! Kom eens bij me zitten.’

‘*Sí, abuela.*’ Ik laat de jonge katjes verder spelen in het stoffige zand dat over de stoep waait en loop de veranda op, waar mijn oma in een schommelstoel onder een sprei zit. Het is heel warm, maar blijkbaar heeft ze het toch koud. Misschien hebben alle oude mensen het altijd koud. Ik heb het hier altijd warm, het is hier veel warmer dan thuis. Ik pak een krukje dat naast de schommelstoel staat, en ga erop zitten. Verwachtingsvol kijk ik haar aan en ik probeer niet al te lang naar haar diepe rimpels te staren. Mama zegt altijd dat staren onbeleefd is.

‘Abuela is al heel oud,’ zei papa voordat we in het vliegtuig stapten. ‘Misschien is dit de laatste keer dat we haar zien, dus wees lief voor haar.’ Ik schrok toen hij dat zei en begreep het ook niet zo goed. Totdat ik haar weer zag. Toen begreep ik het wel. Abuela zag er niet alleen oud uit. Ze zag er ook uit alsof ze af was. Klaar. Haar ogen stonden alsof ze niets nieuws meer hoefden te zien omdat ze alles al gezien hadden.

Ik heb haar niet vaak genoeg gezien om haar echt te kennen, maar vaak genoeg om verdrietig te zijn als ze er niet meer is.

Ze steekt een dikke sigaar aan en stopt die in haar mond. Stiekem vind ik dat stoer. In Nederland heb ik nog nooit een oma een sigaar zien roken, maar hier is het normaal. Papa zegt dat dat een Cubaanse traditie is. Toch werd hij laatst boos toen hij me betrapte met een sigaret in mijn hand achter de schutting. Toen ik zei dat dat een Cubaanse traditie was, kreeg ik voor straf twee weken geen zakgeld. Daar baal ik nog steeds van want ik ben aan het sparen voor een Kinect bij mijn Xbox. Blijkbaar gelden Cubaanse tradities niet voor een sigaret in Nederland. Of misschien wel helemaal niet voor jongens van twaalf.

‘Ik ben oud geworden, *mi chico*,’ begint ze. De rook die ze krachtig haar tandeloze mond uit blaast, kringelt omhoog de klamme middagwarmte in. Dan bedenk ik me dat ze er wel oud uitziet, maar helemaal niet oud klinkt. Ze laat haar blik op me rusten en automatisch kijk ik omlaag. Hoe oud ze ook is, ze dwingt een enorm respect af, iets wat geen enkele docent bij mij op school voor elkaar krijgt. Gelukkig weet ik ook dat ze vooral heel lief is.

‘Van alle kleinkinderen zie ik jou het minst, Javi. En ik zie je deze keer ook voor het laatst.’ Met een ruk kijk ik naar haar op. Ik voel tranen in mijn ogen komen, maar ik probeer ze weg te duwen. Al weet ik niet zo goed waarom, want papa zegt dat mannen ook mogen huilen als ze verdrietig zijn.

Ze legt een hand onder mijn kin. ‘Je mag verdrietig zijn omdat je me gaat missen, maar je hoeft niet verdrietig te zijn omdat ik doodga. Ik ben 92 en heb een mooi leven gehad.’ Ze neemt nog eens een stevige trek van haar sigaar. ‘Van al mijn kleinkinderen ben jij degene met een gave.’

Ik frons naar haar. Een gave? ‘Ik, abuela?’

‘Sí, jij hebt een gave om dingen op een bijzondere manier te vertellen. Jij kunt dingen beter maken. Met woorden. Zorg dat je iets doet met die gave, *mi chico inteligente*.’

‘Maar mijn docenten op school willen juist dat ik minder woorden gebruik.’

Dan drukt ze met haar wijsvinger zachtjes op mijn voorhoofd. ‘Over wat hierbinnen gebeurt, heeft niemand iets te zeggen. Behalve jijzelf, *comprendido*? Woorden zullen je rijk maken, Javi. Alleen moet jij zelf kiezen op welke manier.’

‘Hoe moet ik kiezen? Ik ben nog maar twaalf.’ Ik raak in de war van haar woorden, ook al zegt ze zoveel mooie dingen over de mijne.

Ze neemt nog een laatste trek van haar sigaar en leunt dan achterover in haar schommelstoel. Het ding kraakt onder haar gewicht, ook al is ze helemaal niet zwaar. Even lijkt het erop alsof ze klaar is met praten, en ik vraag me af of ik op moet staan. Dan buigt ze ineens voorover en raakt met het puntje van haar neus net niet die van mij aan. Als ze weer spreekt klinkt het bijna als een toverspreuk en ik houd automatisch mijn adem in.

‘Als je bloed zo snel begint te stromen dat je vingertoppen ervan tintelen en je ruggengraat voelt alsof hij in brand staat. Als je oren ervan suizen en je handen beginnen te trillen. Dan, mi chico, dan weet je wat je moet kiezen.’

Hoofdstuk 1

Javi

Heden

‘Alstublieft, meneer García.’ Reesa, een van de vakantiekrachten, brengt me mijn koffie met een stuk appeltaart.

Vriendelijk kijk ik haar aan. ‘Dank je wel, Reesa. En ik blijf het zeggen, ik ben geen meneer, maar gewoon Javi. Ik kom hier bijna elke dag en niemand noemt me meneer.’

‘En ik blijf het zeggen. U bent een stuk ouder dan ik, en mijn moeder vilt me levend als ze erachter komt dat ik uw voornaam gebruik.’

‘Auw,’ zeg ik, zogenaamd diep beledigd.

‘Haha! Je bent een ouwe vent, Javi!’

Donovan komt uit het restaurant naar buiten lopen en klopt me joviaal op mijn rug. Hij komt naast me zitten aan de picknicktafel en begint een appel te schillen.

‘Even toe aan een pauze?’ vraag ik.

‘Ja, het is druk. En dat is natuurlijk heel fijn, maar dat betekent niet dat ik mijn pauzes niet nodig heb.’ Hij kauwt genietend op een stuk appel en kijkt het terras rond. Alle picknicktafels zitten vol, iedereen is van eten en drinken voorzien en de stemming is gemoedelijk.

Ik prik een stukje appeltaart aan mijn vork en neem, net als Donovan, de omgeving in me op. Hoe vaak ik hier ook kom, geen dag is hetzelfde. Het is warm, wat natuurlijk normaal is voor augustus, de schaduw onder de parasols is aangenaam en veel mensen zoeken de verkoeling van het bos op. Op de picknicktafels staan bossen zomerbloemen in oude vazen. Op de hoek van het restaurant staat een heel mooie sering. De bijtjes die daar op afkomen, zorgen voor een ontspannen gezoem en de vele gekleurde vlinders zijn schitterend. Ook het gezang van talrijke kleine vinkjes werkt rustgevend. Zelfs de merel die met zijn kenmerkende kreet van de ene naar de andere boom vliegt, ontbreekt niet. Al met al is het op en top zomer.

Vanaf de plek waar ik zit, kijk ik uit over een deel van de vijver, die half achter en half naast het restaurant ligt. Een paar jonge meiden hadden aan Marlou gevraagd of ze hun handdoeken op het gras in de zon mochten neerleggen. Marlou had geen bezwaar gehad, zolang ze niet in de vijver zouden springen, niet voor overlast zouden zorgen en minstens een keer wat drinken zouden bestellen. Ze houden zich keurig aan de afspraak en de eenmalige bestelling is inmiddels al gevolgd door de tweede en derde. Nu komt er een hoop vrolijk gegiechel mijn kant op, dat absoluut bijdraagt aan het zomergevoel. Marlou had ze moederlijk gewaarschuwd dat ze niet te lang in de volle zon moesten liggen, dus na een tijdje hebben ze braaf de schaduw van de grote treurwilg opgezocht.

Ik zet mijn baseball cap opnieuw op mijn hoofd, neem een slok koffie en knik naar Donovan. ‘Gaat het goed met jullie?’

‘Ja. Het gaat goed. We zijn nu ruim een halfjaar onderweg en we durven voorzichtig te zeggen dat het restaurant het gaat red- den. We zijn wel aan het nadenken over een andere invulling op de maandag en dinsdag.’

‘Dan zijn jullie toch gesloten?’ vraag ik nieuwsgierig.

‘Dat klopt. Hoewel het nu goed gaat met het restaurant, zijn we eigenlijk helemaal niet in de luxepositie dat we twee dagen dicht zouden moeten blijven. We moeten zo veel mogelijk inkomsten genereren. En een dichte deur brengt niks op.’

Ik knik begrijpend. ‘Heb je al ideetjes?’

‘Marlou heeft wel een paar plannen, maar nog niet iets waar we allebei enthousiast over zijn. Alle ideeën zijn dus welkom.’

‘Hebben jullie eigenlijk nog iets teruggekregen van Lenny Groen?’ vraag ik dan. De afgelopen maanden is de Oranjabloesem doelwit geweest van een saboteur. Dit bleek Lenny Groen te zijn geweest, de eigenaar van een restaurant die zijn zaak had vergokt. Na ontmaskerd te zijn, is hij veroordeeld tot een taakstraf en een geldboete. Maar het was nog maar de vraag of Marlou en Donovan daar nog iets van terug zouden zien zodra alle overige schuldeisers hun deel hadden opgeëist.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Helaas nog niet. Daarvoor is het, denk ik, ook nog te vroeg. Matthijs had gehoopt dat er nog een deel van zijn investering onze kant op zou komen, maar vooralsnog is het doodstil van die kant.’ Matthijs is de boswachter die het pand van Lenny Groen heeft gekocht om er een bezoekerscentrum in te vestigen. Hij verloor eveneens zijn hart aan Nova, de leidinggevende Bediening van de Oranjabloesem.

‘Hoe loopt het bezoekerscentrum?’

‘Volgens de laatste berichten weten steeds meer mensen het te vinden.’

Ik drink mijn koffie en Donovan eet zijn appel verder op. ‘Ik vind het een heel gewaagde stap,’ ga ik verder. ‘Een failliet restaurant kopen en daar een bezoekerscentrum van Staatsbosbeheer van maken.’

Donovan knikt. ‘We weten allemaal dat Matthijs altijd al met zo’n plan rondliep, dus het is fijn dat hij dat nu waar kan maken.’

Daarna wijst hij op mijn laptop, die ik in de slaapstand heb gezet.

‘Heb je nog wat nieuwe opdrachten gekregen?’

‘Ja, twee stuks. Ik ga een website bouwen voor een makelaarskantoor en ik ga de social media beheren van een lokale volkszanger.’

Donovan grijnst goedkeurend. ‘Je bent goed bezig. Welke zanger?’

Ik schud mijn hoofd terwijl ik met mijn vork de laatste kruimels van de appeltaart van mijn bordje schraap. ‘Dat zeg ik nog niet. Ik wil eerst de boel online hebben. Deze appeltaart is trouwens geweldig,’ mompel ik met mijn mond vol kruimels. ‘Bakt Jason deze ook?’

‘Ja,’ grinnikt Donovan. ‘Hij bakt alles zelf. Dat zou jij, als stamgast, toch wel moeten weten?’

Ik wil hem een gevat antwoord geven, maar dat lukt niet. Het hele terras wordt opgeschrikt door een luide gil, die vanaf de parkeerplaats klinkt. Die bovendien beantwoordt wordt door een, zo mogelijk, nog luidere gil vanuit de richting van de cottage waar Donovan en Marlou wonen.

Verbaasd draai ik me om en kijk daarna Donovan aan, die rustig een volgende appel begint te schillen. Omdat ik op zijn minst had verwacht dat hij zou kijken waar het kabaal vandaan kwam, trek ik mijn wenkbrauw op. Net als een paar andere gasten aan de andere picknicktafels, trouwens.

‘Vicky,’ zegt hij alleen maar, zonder van zijn appel op te kijken. Mijn adem stukt. Hij doelt op Vicky la Porte, de beste vriendin van Marlou uit Amsterdam.

Ik knik zo neutraal mogelijk. ‘Ah. Dat verklaart het.’ Ik heb het nog niet gedacht of halverwege het pad naar de cottage vindt een bijzonder tafereel plaats.

Twee gillende vrouwen vliegen elkaar om de hals, springend en

wel, waarbij Vicky wonderbaarlijk genoeg niet haar evenwicht verliest, terwijl ze hakken van minstens tien centimeter draagt.

‘Ze zien elkaar toch wel vaker?’ vraag ik aan Donovan, toch een beetje verbaasd over deze uitbundige begroeting.

‘Ja, dat wel. Maar deze keer blijft Vicky een tijdje bij ons logeren. Het gaat niet heel lekker met haar werk, geloof ik. Het fijne weet ik er ook niet van.’

Die mededeling verandert mijn binnenste in een draaikolk van verschillende emoties. Vicky blijft langer. Sinds ik haar voor het eerst zag tijdens de heropening van het restaurant, is ze nooit meer helemaal uit mijn gedachten geweest.

Nieuwsgierig bekijk ik de twee vrouwen die zo enorm van elkaar verschillen, terwijl ze, stevig gearmd, onze kant op komen lopen. Marlou in een vrolijke, zomerse katoenen jurk met praktische sneakers aan haar voeten. Haar haren opgestoken in een rommelige knot en haar gezicht subtiel opgemaakt. Al vind ik Marlou ook zonder make-up al een schoonheid. Donovan is wat dat betreft een bofkont.

Vicky, daarentegen, ziet eruit alsof ze zo van de feed van een influenceraccount is gestapt. Ze is, zoals ik tijdens de opening van het restaurant al had opgemerkt, bijna 1 meter 80 lang en steekt dus een flinke kop boven Marlou uit. Het zonlicht wordt bijna weerkaatst in haar lange rode lokken en er rinkelen gouden armbanden om haar polsen. Ze draagt een korte jeansshort, met een lichtroze shirt en daar overheen iets wat, volgens mij, een blouse is. Haar benen zijn zongebruind, iets wat naar mijn weten redelijk uniek is voor een roodharige dame. Toch lijken ze, net als haar haren, te glanzen in het zomerse licht. Dat is het moment dat ik besef dat mijn gedachten met me op de loop gaan. En waar het Vicky la Porte aangaat is dat niet voor het eerst...

Ik knipper een keer met mijn ogen en draai me naar Donovan toe, die me grijnzend bekijkt.

‘Kijk niet al het moois eraf, García,’ grinnikt hij, terwijl hij opstaat. Voordat ik kan reageren, spreidt hij zijn armen en omhelst hij Vicky, waarna hij haar drie zoenen op haar wangen geeft.

‘Daar is ze dan. Goed je te zien, Vicky.’

‘Dank je wel,’ antwoordt ze opgewekt. ‘Het is heerlijk dat ik even op adem mag komen bij jullie.’

Dan ziet Vicky mij zitten. ‘Hé, Javi!’ roept ze enthousiast. Het is onmogelijk om niet aangestoken te worden door al deze vrolijkheid. Ik sta dan ook lachend op en groet haar eveneens met drie zoenen. ‘Hallo, Vicky. Dat is alweer even geleden.’ Een vleugje van haar zomerse parfum dringt mijn neusgaten binnen en maakt deze dag extra aangenaam.

‘Ja, te lang. Maar nu ga ik alle schade inhalen.’ Ze kijkt dankbaar naar Marlou. ‘Ik mag hier een tijdje blijven logeren.’

Opnieuw zorgt die mededeling ervoor dat de zomer voor mij een extra glansje krijgt. ‘Logeer je in de cottage, of boven het restaurant?’ vraag ik, doelend op de kamer waar Marlou de eerste maanden gelogeed heeft. Bruno en Gwen de Jager, Marlous grootouders, wonen al jaren boven het restaurant en deze kleine kamer was de enige plek waar nog ruimte was.

‘Ben jij gek,’ valt Marlou me in de reden. ‘Ik laat Vicky toch zeker niet in dat kleine hok bivakkeren?’

‘Het was anders goed genoeg voor jou,’ doet Donovan een duit in het zakje.

Het enige antwoord is een stel rollende ogen en een diepe zucht. ‘Kom, Vick,’ zegt ze, terwijl ze Vicky bij haar hand pakt. ‘We gaan je spullen naar binnen brengen.’

Vicky laat zich gewillig meevoeren. ‘Prima. Tot straks, Donovan. En jou zie ik ook vast vaker, Javi.’ Daarop lopen ze, giechelend als twee schoolmeisjes, naar de auto van Vicky om haar spullen eruit te halen.

Hoofdschuddend gaan Donovan en ik weer zitten, allebei bijkomend van deze tornado aan vrouwelijke energie. ‘Succes daarmee, man,’ zeg ik uit de grond van mijn hart.

‘Dank je,’ zucht hij. ‘Ik zal dat heel, heel hard nodig hebben.’ Hij schudt zijn hoofd nog een laatste keer en dan staat hij op, pakt zijn bord en appelschillen van tafel en loopt weer richting het restaurant. ‘Later, maat.’

‘Later,’ antwoord ik. Ik leun voorover op tafel en krab met mijn wijsvinger nadenkend langs mijn slaap. Eigenlijk zou ik mijn laptop moeten pakken en verder moeten gaan met mijn werk. Maar mijn gedachten zijn teveel afgeleid. Het idee dat ik Vicky vaker ga zien, maakt me bijzonder opgetogen. Toch vraag ik me tegelijkertijd af of dat niet raar is, want zo goed kennen we elkaar nou ook weer niet. Ben ik echt zo oppervlakkig dat ik de kluts kwijtraak door een stel mooie benen en een heerlijk parfum?

Dan roep ik mezelf tot de orde. Het zal het mooie weer wel zijn, dat doet rare dingen met je. Ik zie Reesa bij een van de tafels staan, en zodra ze mijn kant opkijkt, steek ik mijn vinger op.

‘Kan ik nog iets voor u halen, meneer García?’

Grinnikend kijk ik haar aan. ‘Ja, een espresso graag. En maak daar maar een dubbele van.’

Recept voor de liefde: iets zoets, iets zwoels, iets geheims...

Vicky zit vast in haar werk als evenementplanner. De zaken lopen goed, maar ze vindt er geen enkele uitdaging meer in. Steeds vaker steekt een vroegere droom de kop op: het hebben van een eigen dansschool. Om alles op een rijtje te zetten logeert ze een paar dagen bij haar beste vriendin Marlou, de eigenaresse van bosrestaurant Oranjbloesem. De gezelligheid van het restaurant is precies wat Vicky nodig heeft. Een van haar favoriete vaste gasten is Javi. Hij is zwijgzaam en een tikje mysterieus, maar kan onwils goed luisteren – en dansen. Zowel op de dansvloer als daarbuiten lijkt Vicky haar match gevonden te hebben. Maar Javi houdt iets voor haar achter...

Marieke Douwes (1977) sluit de serie over bosrestaurant Oranjbloesem swingend af met een romance waar je vingertoppen van gaan tintelen! Lees ook de eerste twee delen: *Chaos als voorgerecht* en *Geluk als hoofdgerecht*.

‘Een heerlijk verhaal over het najagen van je dromen, tegen de achtergrond van een gezellig boscafé dat voelt als een warm bad!’

– Feelgoodauteur Anne West

Z&K
ZOMER & KEUNING

ISBN 978 90 2055 906 4 NUR 340

9 789020 559064 >

www.zomerenkeuning.nl